

Усі дороги ведуть у Ріо-де-Жанейро

(Закінчення. Поч. на 5 стор.)

– Загалом українська команда з важкої атлетики доволі успішно виступила на іграх у Лондоні. Хоча змагання атлетів відбуваються в індивідуальному заліку, чи має значення колективний результат?

– Думаю, що варто брати до уваги кожну конкретну ситуацію. Скажімо, у Лондоні за день до мого виступу золоту нагороду в чудовому стилі здобув Олексій Торохтій. Його результат додав мені азарту і зайвих хвилювань – хотілося досягти не гіршого результату. Можливо, саме це надмірне бажання зіграло негативну роль у моїй психологічній готовності до жорсткої конкуренції у суперважкій категорії.

– Чи вдалося дещо позбутися цього психологічного пресингу, коли команда повернулася в Україну?

– У Києві делегацію олімпійців уже не вперше зустріли за звичним сценарієм: чемпіонів та призерів посадили в окремий автобус, а решта залишилася у статусі звичайних пасажирів. Це трохи

виступу, що відчуваю ще певний психологічний тягар, адже чотири довгих і непростих роки я йшов до цієї події, і у найвідповідальніший день усе, на жаль, склалося не так, як хотілося. Та зрештою це спорт, і тут варто повсякчас бути готовим до будь-яких несподіванок. Тому нині я вирішив на певний час відійти від активних занять, тобто на тренуваннях не виконую класичних вправ, а лише підтримую спортивну форму, регулярно відвідую басейн тощо.

– Уже традиційно хотів би розпитати про враження від організації змагань, чи вдалося між тим оглянути столицю Великобританії?

– Розділю свою відповідь на дві частини, бо до організаторів змагань такі були певні зауваження. Вони стосувалися умов проживання важкоатлетів. У моїй ваговій категорії це в основному габаритні спортсмени, тоді як умови в номерах, зокрема ліжка, були розраховані на людей середньої будови. Крім того, ще відчувався запах фарби тощо. Це створювало певний дискомфорт. Загалом же організація турніру була на найвищому рівні. Яскраві враження залишили по собі й екскурсії Лондоном. У період між виступами вдалося відвідати найвизначніші місця Лондона, такі як всесвітньо відоме оглядове колесо, будинок парламенту, Тауерський міст, Біг-Бен.

– Напевно, чи не найбільшою інтригою нашої розмови є питання, пов'язане із твоїми планами на Олімпіаду 2016 року. Чи залишилися в тебе амбіції на олімпійську нагороду?

– Оскільки цикл передолімпійської підготовки ще не розпочався, нині мої пріоритети зосереджені у дещо іншій галузі – науковій. Хочу висловити велику подяку ректору Львівського державного університету фізичної культури Євгену Никодимовичу Приступі за розуміння, підтримку та сприяння в організації індивідуального навчального процесу. Я завершую

навчання в аспірантурі і активно готуюся до захисту кандидатської роботи. Тема наукової праці має безпосередній стосунок до моїх занять спортом і називається "Індивідуалізація тренувального процесу атлетів важких вагових категорій у залежності від стану їхньої підготовки". Сподіваюся на успішний захист, а вже по тому планую повернутися до активних тренувань і з початку наступного року буду поступово входити у звичний графік підготовки до представницьких змагань.

– Тобто стратегічна мета залишається незмінною – потрапити до складу національної збірної на участь в олімпійських іграх-2016, які відбудуться у Ріо-де-Жанейро?

– Переконали, що у віці 26 років важкоатлет може і повинен боротися за участь як мінімум ще в одній, а то й у двох Олімпіадах. У спорті побутує думка, що без прикрих поразок не буває яскравих перемог. Я погоджуюся з цим твердженням. От тільки хотілося б, щоб поразки траплялися рідше

і не на таких відповідальних змаганнях, як олімпійські ігри.

– Після Азії та Європи олімпійську естафету переймає Південна Америка і зокрема Бразилія. Чи є в тебе якісь особисті мотиви, щоб відвідати цю країну, окрім, звичайно, суто спортивних?

– Бразилія – це країна, яка, мабуть, у кожного найперше асоціюється із барвистими карнавалами, а Ріо-де-Жанейро – у числі найкрасивіших та найцікавіших міст світу. Тому, без сумніву, мені хотілося б побувати там і з пізнавальної точки зору. Хоча зауважити, що у важкій атлетиці простежується така тенденція – багато престижних турнірів світового рівня за передолімпійським календарем відбуваються саме на тому континенті, де розташована країна-господар наступної Олімпіади. Тому припускаю, що з Південною та Північною Америкою мені вдасться ближче познайомитися ще до початку ігор-2016.

Спілкувався Андрій ВЕЗДЕНКО
Фото з архіву Ігоря ШИМЕЧКА

Лікарняна каса: на компенсацію не довелося довго чекати

Чергова по переїзду 41 км перегону Долина-Рожнятів Марії Чекан одержує задоволення від своєї роботи. В обов'язки чергової входить дбати про безпеку автотранспорту і поїздів. Переїзд, що розташований між Івано-Франківськом і Стриєм, протягом доби перетинає чимало автомобілів. Вдень автомобілів більше, ніж уночі і в цей період потрібно бути особливо уважною.

Марія Чекан розпочала роботу в Івано-Франківській дистанції колії одинадцять років тому. Переїзд, на якому вона чергує, розташований у селі Рахія, де мешкає Марія Іванівна, тому кращої і зручнішої роботи годі й шукати. Влаштує її й позмінний режим роботи. Разом із Марією Чекан тут трудяться ще троє чергових

– Софія Озгович, Ольга Микитин та Оксана Андріішин. Ось така жіноча команда чергових працює разом вже багато років.

– Влаштувалася працювати на залізницю на початку 2000-х років, під час тримісячного стажування перевірила свою придатність до цієї роботи, – розповідає Марія Чекан, – і зрозуміла, що ця праця цілком підходить мені, відповідає моєму характеру. На роботу йду із задоволенням, добре розумію міру своєї відповідальності на кожному чергуванні і відчуваю, що моя праця потрібна. На щастя, неприємних ситуацій за час роботи не траплялося. Дай, Боже, щоб так було й надалі.

Марія – не єдина залізничниця у родині, залізничну династію Чеканів започаткував її чоловік, який 26 років трудиться в Івано-Франківській дистанції колії монтером. Після роботи на Марію чекає звична

домашня праця по господарству. Поміж тим вона встигає допомагати батькам, які мешкають недалеко в Долинському районі. Відвідуючи своїх рідних, часто згадує роки дитинства. Неподальк села пролягала вузькоколійка, якою курсували потяги. Нині цією вузькоколійкою нечасто курсує лише туристичний потяг.

Є в Марії Іванівни улюблені захоплення – вишивання і в'язання. Колись на це було більше часу, і зір замолоду був гострим. Тепер про творчу жіночу працю нагадують вишиті рушники, серветки та подушки, що прикрашають домівку.

Усе в житті Марії Чекан складалося сприятливо й благополучно, аж поки не прийшла біда – почалися проблеми зі здоров'ям. Кілька років тому Марія Іванівна занедужала, лікувалася в Івано-Франківську, та позитивних результатів

усе не було, лікарі почали наполягати на операції. У березні цього року Марія Чекан зважилася на операцію, яку провели в гінекологічному центрі Івано-Франківської міської лікарні. Під час лікування чеків на придбані медикаменти набралось на 3 тисячі гривень. Для людини зі звичайними статками – сума немала. Марія Іванівна є членом Лікарняної каси Львівської залізничної і, звернувшись до виконавчої дирекції каси, дізналася, що кошти за придбані ліки їй повернуть. На компенсацію не довелося довго чекати – гроші були переказані їй на платіжну банківську картку.

Після операції минуло вже майже півроку, і зараз Марія Іванівна почувається значно краще. Вона вдячна Лікарняній касі та усім її членам за те, що в тяжку годину не залишилася на самоті зі своєю бідою.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА